

פרק ב' של

שש תיימן תעבד... ויום השבעה שבת לה' אלקיך (ב, ט-ו)

גם בפרשת ויקהיל (לקמן לה, ב) נצטוינו על השבת, כתוב: "שש תיימן תעבד מלאכה וביום השבעה יהיה לכם קדש", אולם שם לא נאמר שצריך לעבד בששת ימי המעשה, כמו שכותוב בפרשנו.

כמו כן, שם הנוסח הוא: "וביום השבעה יהיה לכם קדש", ואלו בפרשנו נאמר: "ויום השבעה שבת לה' אלקיך".

מה פשר שינוי הלשון הללו?

בארכ"ח חתום סופר, על פי מה שפסק הרמ"א ("שולחן ערוך" ארץ חיים סי' רצ), שתלמיד חכם, העמל כל שבוע בלמוד התורה, מותר לו לנוח מעט בשבת; לעומת זאת - אדם העמל כל השבוע לפרנסתו, בשבת יש לו זמן לעסוק בתורה.

פרשנו מדברת על יהודי העמל כל ימות השבוע לפרנסתו, ولو אמרת התורה ש"יום השבעה הוא לה' אלקיך" - בשבת עלייך להקדיש את הזמן ללימוד התורה!

לעומת זאת הפסוק בפרשת "ויקהיל" מדבר על תלמידי חכמים, שככל ימות השבוע מתiêuים על תלמידם, ממליא "שש תיימן תעבד מלאכה" - הם לומדים והמלאכה נעשית על ידי אחרים, אבל "ביום השבעה יהיה לכם..." - השבת נועדה "לכם", לצרכיכם. יכולם אתם לנוח קמעה...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א